

Sygn. akt I CSK 690/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa D. C.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada naturze skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód D. C. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że Sąd Apelacyjny nie wziął pod uwagę tendencji do autonomicznego rozumienia pojęcia przestępstwa na tle art. 442¹ § 1 k.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter oraz dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku i niepoddających się różnej wykładni przepisów prawa, co skarżący zobowiązany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Z motywów wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynikało, by była ona – w przyjętym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Racją jest, że skarżący wskazał w apelacji, iż przestępstwo, z którego w jego ocenie wynikała szkoda, zostało stypizowane w art. 155 k.k. Pod kątem przestępstwa określonego w tym właśnie przepisie roszczenie powoda analizował jednak Sąd Okręgowy, który – po wszechstronnych rozważaniach dotyczących przedmiotowej i podmiotowej strony czynu zabronionego – ocenił, że hipotetycznemu sprawcy odpowiedzialnemu za odśnieżanie chodnika nie można było *in casu* przypisać odpowiedzialności karnej na podstawie art. 155 k.k. ze względu na wymaganie obiektywnej przewidywalności przestępnego skutku. W zestawieniu z materiałem sprawy poglądu wyrażonego w tym zakresie przez Sąd Okręgowy, zaaprobowanego następnie przez Sąd Apelacyjny, nie można ocenić jako wadliwy

w stopniu elementarnym i widocznym już *prima vista*, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Dodać należało, że akcentowana w skardze kasacyjnej tendencja do autonomicznego postrzegania przestępności czynu na tle art. 442¹ § 2 k.c. odnosi się do szczególnych zagadnień związanych z przypisaniem winy wedle reguł właściwych prawu karnemu, nie dotyczy natomiast pozostałych elementów struktury przestępstwa (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2018 r., III CZP 108/17, OSNC 2018, nr 12, poz. 111).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.